

## Ontsteking van de anaalklieren.

Wie sinds lang met honden samenwoont heeft het ooit wel eens opgemerkt, de hond die zg. "sleetje rijdt" of m.a.w. met zijn achterwerk over de grond schuift, vaak zelfs met de achterpoten omhoog zodat de aars de grond raakt.

Het is een typisch symptoom van een ontsteking van de anaalklieren. In sommige gevallen (wanneer de klieren vol zijn of ontstoken) gaat de hond proberen om zich te likken aan de onderrug of soms zelfs zich tot bloedens toe te bijten. Alles is voor de hond goed om van de jeuk af te raken. Hoog tijd om in te grijpen dan !

Wat zijn anaalklieren. Het zijn twee kleine kliertjes, amper een erwt groot, die we terugvinden in de sluitspier van de anus. Stel het je voor als een (anaal-)zakje met klieren die een stinkende vloeistof afscheiden.

De kliertjes hebben zeker hun functie en hadden dit al bij de verre voorouders van de hond, met name het geven van een bijzondere geur aan de ontlasting zodat deze dienstig is om het territorium af te bakenen. Bij de huishond is deze functie in belang verminderd maar de klieren zijn gebleven !

Normaal worden de anaalzakjes leeggeknepen gedurende de stoelgang van de hond. Probleem is echter dat de voeding van onze huishond veranderd is en niet meer zoals voor de wolf voornamelijk bestaat uit vlees en beenderen. Hierdoor is de ontlasting van de hond "zachter" geworden en worden de kliertjes bij "de grote boodschap" niet meer voldoende uitgeperst en blijft er vloeistof in de anaalzakjes achter.

Niet alleen ontstaat daardoor het risico dat de zakjes overvol raken – zie hierboven – maar ook dat de inhoud ervan een bacteriële ontsteking veroorzaakt.

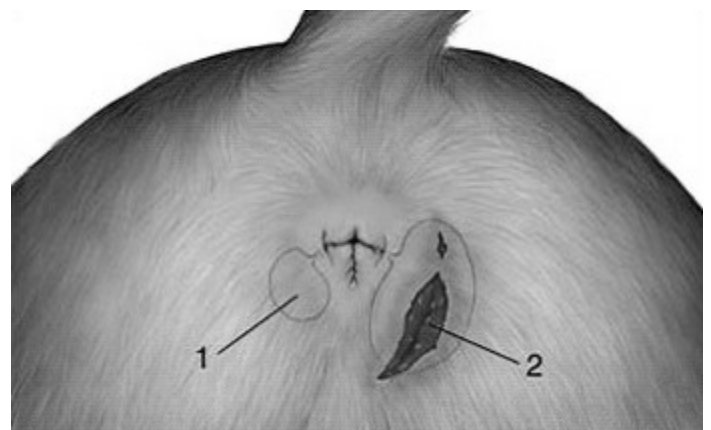
De uitgang van deze zakjes is namelijk erg smal en verstopten daardoor gemakkelijk. Vermits de kliertjes verder vocht blijven produceren raken de zakjes overvol waardoor een ontsteking kan optreden. In erge gevallen van ontsteking kunnen abscessen ontstaan die na verloop van tijd kunnen openbarsten en etterige uitvloei vertonen.

Bij het opmerken van voormelde symptomen (sleetje rijden, jeuk bij de staartwortel, zwellingen rond de aars) mag dus niet gedraald worden.

De dierenarts zal de hond met de vinger rectaal onderzoeken. Voor de hond is dit een onaangename ervaring (ingeval van ontsteking mogelijk zelfs pijnlijk) en de ingreep wordt door het baasje doorgaans best aan de dierenarts overgelaten.

Een gezonde anaalklier is amper voelbaar, een ontstoken klier is duidelijk vast te stellen.

Doorgaans zal het als behandeling volstaan dat de dierenarts de zakjes met de vingers leegdrukt en de vloeistof aldus verwijdert. opengeprikte en uitgespoeld worden en ontstekingen meestal met antibiotica behandeld.



Gebeurlijke abscessen zullen door hem

Meestal is de prognose dus goed en is het probleem snel van de baan. Komt het probleem echter al na enkele weken terug of wordt het zelfs chronisch, dan zal naar andere middelen gegrepen moeten worden.

Er bestaan geneesmiddelen die kunnen helpen maar in vele gevallen zal geopteerd worden voor het chirurgisch verwijderen van de kliertjes. Dit gebeurt onder verdoving. De kliertjes worden leeggedrukt en vervolgens gevuld met een soort kunsthars zodat ze tijdens de operatie door de dierenarts gemakkelijk gevoeld en teruggevonden worden. Aan beide zijden van de aars wordt de klier verwijderd d.m.v. een nadien te hechten sneetje. Het is een echt precisiewerkje want de sluitspier mag vooral niet beschadigd worden gezien dit incontinentie als gevolg zou hebben.